

Hồi 15

Vu Oan Giá Họa

Giang Tĩnh Thục cũng ngạc nhiên theo, vì nàng không ngờ Phương Sách lại đột nhiên tới nơi đây như vậy, Phương Sách mỉm cười hỏi:

- Hiền muội sao lại đến đây như thế ?

Tĩnh Thục tròn xoe đôi mắt lên, quát lại:

- Ai là hiền muội của người ?

Vừa nói xong nàng đã đóng cửa miếu lại kêu đến xầm một tiếng. Bên trong bỗng có tiếng khàn khàn hỏi:

- Ai ở ngoài đó thế ?

- Đứa con quái dị của Tử Vong thuyền chủ chứ còn ai nữa !

Tĩnh Thục vừa đi trở vào vừa trả lời người nọ.

Một lát sau cửa miếu lại bỗng mở rộng. Quái nhân áo lam với Tâm Tâm đại sư đã đích thân ra nghênh đón, thấy Phương Sách đã thay đổi quần áo và đi cùng với một bạch diện thư sinh trông có vẻ quen mặt lắm, cả hai đều thắc mắc khôn tả, không hiểu Phương Sách đến đây để làm gì ?

Quái nhân áo bào lam tuy tức giận Phương Sách không nhìn nhận mình làm cha, nhưng y vẫn dịu giọng hỏi:

- Sao con biết cha ở đây mà tìm kiếm tới thế ?

Ngân Hạnh sợ Phương Sách nói chuyện nhận được tờ giấy ở trong cái sọ người cho quái nhân hay, nên nàng đã cướp lời nói trước:

- Anh em mỗi đi du ngoạn sơn thủy, không ngờ lại tới nơi đây quấy nhiễu hai vị, mong hai vị lượng thứ cho.

Nói xong nàng kéo Phương Sách quay người lại đi luôn.

Tâm Tâm đại sư vội niệm câu Phật hiệu và đỡ lời:

- Không hiểu tiểu thí chủ xưng hô ra sao ? Phương thiếu hiệp với bản tăng là người nhà với nhau cả, xin mời hai vị vào trong miếu ngồi chơi một lát đã ?

Ngân Hạnh nói dối, tự nhận mình họ Đàm, là nghĩa huynh của Phương Sách.

Trên bàn thờ ở trong điện có để một ấm rượu ngon, thì ra Tâm Tâm đại sư mời quái nhân áo lam đến đây bàn định về việc Tử Vong thuyền chủ đã định đến ngày hôm Trùng Cửu sẽ lên Thiếu Lâm tấn công.

Tâm Tâm đại sư vì nghĩ đến thanh danh của Thiếu Lâm, không dám tuyên bố rùm beng, ông ta biết Hỏa Cương Chân Lực của Tử Vong thuyền chủ rất lợi hại, mình không sao địch nổi được, chỉ có hai người có hai môn công lực kỳ ảo có thể khảo chế được “Hỏa Cương Chân Lực” là “Lưỡng Nghi Chân Khí” của Phương Sách và “Thất Thiên Hàn Khí” của quái nhân áo lam, nhưng Phương Sách lại chấp mê không chịu giác ngộ, không sao liên minh với chàng được, đành phải mời quái nhân áo bào lam đến trợ giúp, không ngờ bây giờ lại thấy Phương Sách tự động đến nơi. Tâm Tâm đại sư càng có hy vọng thêm.

Tâm Tâm đại sư mời Phương Sách với Ngân Hạnh ngồi xuống xong liền dọn thức ăn và rượu ra khoản đãi. Rượu qua ba tuần quái nhân thấy Phương Sách mặt vẫn còn vẻ giận dữ, biết ngay chàng tới đây để làm chi rồi, nhưng y vẫn giả bộ không hay biết gì hết, để đợi chờ Phương Sách lên tiếng nói trước.

Tâm Tâm đại sư phá tan bầu không khí trầm lặng ấy trước, liền hỏi thử Phương Sách rằng:

- Phương thí chủ có biết chuyện Tử Vong thuyền chủ định đến tết Trùng Dương này sẽ đến hỏa thiêu chùa Thiếu Lâm đấy không ?

Phương Sách kêu “hừ” một tiếng không nói năng gì hết, chàng cũng đợi chờ xem ai đã viết giấy nhét vào trong cái sọ người, mời mình tới đây để làm chi ?

Lúc ấy Ngân Hạnh cảm thấy khí huyết trong người đã rạo rức, nửa yêu nửa sợ, nàng lẳng lặng lấy gói thuốc của Tử Vong thuyền chủ trao cho ra cầm sẵn ở trong tay.

Tâm Tâm đại sư vẫn một mặt chuốc rượu một mặt khuyên nhủ, nhưng Phương Sách chỉ âm âm ừ ừ chứ không nhận lời mà cũng không phản đối.

Ngân Hạnh thấy dịp may hiếm có, nếu nhân lúc này lén đổ gói thuốc độc vào rượu cho Phương Sách uống thì Tâm Tâm đại sư với quái nhân áo lam sẽ mang tội giết hại Phương Sách, dù đi đến đâu cả hai người cũng không sao gột sạch được tội ấy.

Nàng vừa nghĩ vừa đưa gói thuốc xuống dưới gầm bàn lén mở ra và đổ gọn vào bàn tay trái, nàng đang định đổ thuốc vào chén rượu của người yêu thì bỗng nhiên hai cánh tay run lẩy bẩy lên ngay.

Phương Sách bỗng thấy Ngân Hạnh người run lẩy bẩy, chàng rất quan tâm, đột nhiên nắm chặt lấy cánh tay nàng và hỏi:

- Nghĩa huynh !

Ngân Hạnh giật mình đến thót một cái, suýt tí nữa thì đánh đổ chỗ thuốc để ở gan bàn tay xuống đất. Nàng vội nắm chặt tay lại, gượng định thần vừa cười vừa đáp:

- Ngu huynh vừa nghĩ đến chuyện trên hồ.

Nàng nói như thế là có ý nhắc nhở đến cái đầu người mà không tiện nói thẳng ra, mà chỉ nói có bấy nhiêu lời thôi. Phương Sách hiểu ý ngay, động lòng thương sót nàng, liền gơ chén rượu lên mời nàng uống và nói:

- Nào, nghĩa huynh hãy cạn chén rượu này để khỏi lo sợ băng quơ đi.

Chàng tỏ vẻ rất thương yêu, tay trái thì thò xuống dưới gầm bàn khẽ nắm lấy tay phải của Ngân Hạnh. Chỉ cảm thấy một luồng hơi dồn vào tay mình chạy thẳng lên trên ngực. Ngân Hạnh khoái vô cùng và rất cảm động, nhất thời nàng không nhẫn tâm giết hại một thiếu niên đa tình anh tuấn và lương thiện như thế. Nhất là nàng trông thấy đôi mắt đa tình của chàng nhìn mình một cách đắm chiêu, đủ thấy chàng đã yêu mình biết bao ...

Nàng thấy nước mắt đã chảy ra đến khoe mắt mình rồi, vội gượng nuốt ngược trở lại, rồi cố cầm chén rượu của Phương Sách đưa lên miệng uống cạn ngay.

Tâm Tâm đại sư với quái nhân đã trông thấy thần sắc của hai người khác lạ, liền sinh nghi ngay và Tâm Tâm đại sư bỗng kêu “ủa” một tiếng, rồi chỉ Ngân Hạnh quát hỏi:

- Chả lẽ ... người là ...

Phương Sách nghe thấy đại sư hỏi như thế giật mình kinh hãi, nhưng Ngân Hạnh rất bình tĩnh đã vội cướp lời đáp:

- Có phải đại sư nghi ngờ tôi là thiếu nữ ở trong rừng ngày nọ đấy không ? Nói thực cho các người biết mỗ là anh ruột của cô ta, ngày hôm nay đến đây để trả thù cho cô ấy đấy.

Nàng vừa nói vừa lộ sát khí đóng trò rất khéo léo trông như thực vậy.

Nhất thời Tâm Tâm đại sư lại không tiện chấp nhất mà để cho đối phương cười mình nhỏ nhen, nên trái lại ông ta lại cười ha hả nói tiếp:

- Con nhỏ này nói năng lắm, lát nữa lão tăng thử xem tài ba thực học của tiểu bối như thế nào ?

Phương Sách bỗng nghĩ tới Tĩnh Thực, sao mãi vẫn không thấy nàng ta xuất hiện, liền hỏi thăm Tâm Tâm đại sư. Quái nhân liền trả lời thay rằng:

- Có bé ấy đã vái Quân Sơn lão ni làm sư phụ, nhất tâm nhất trí luyện tập võ công rồi.

Hình như Tâm Tâm đại sư không muốn nhắc nhở tới chuyện ấy, chỉ vội rót rượu cho Phương Sách với Ngân Hạnh thôi và mời tiếp:

- Hai vị tiểu thí chủ, chúng ta hãy cạn thêm ba chén nữa.

Phương Sách không uống được rượu đã hơi say sưa rồi, nên lần này chàng chỉ uống có nửa chén thôi.

Lúc này trong lòng Ngân Hạnh đang mâu thuẫn hết sức, tình yêu với ân oán đang giao chiến lục đục ở trong đầu óc nàng. Nàng rất yêu Phương Sách nhưng Tử Vong thuyền chủ lại có ơn lớn với nàng, nàng không muốn hại người yêu của nàng và cũng không muốn trái lệnh người có ơn với mình. Đồng thời mệnh lệnh ở trong cái đầu lâu trôi ở trên hồ lại hiện lên trước mắt nàng, nàng biết lệnh của thuyền chủ đưa ra rất nghiêm, nếu trái lệnh của y thì hậu quả sẽ còn thảm khốc hơn cái đầu người trôi lênh bênh đó. Nàng liếc nhìn Phương Sách một cái, thấy chàng ta chính khí lẫm lẫm, nàng lại không nhẫn tâm hạ độc thủ.

Tâm Tâm đại sư đột nhiên nói:

- Phương thiếu hiệp không uống được rượu, thì chúng ta hãy dẹp rượu đi nhé ?

Ngân Hạnh nghe thấy đại sư nói như thế trong lòng lo âu vô cùng, vì đây là dịp may ngàn năm một thuở không nên bỏ lỡ, vì thế trán nàng đã toát mồ hôi lạnh ra. Phương Sách bỗng cảm thấy tay nàng lạnh như băng, liền giật mình kinh hãi, lộ vẻ hoài mà chăm chú nhìn nàng hỏi:

- Nghĩa huynh ... làm sao thế ?

Chàng lại sờ tay trái của nàng, thấy nàng cứ nắm chặt bàn tay lại, chàng lại hỏi tiếp:

- Đại ca làm sao thế ?

Ngân Hạnh không trả lời. Quái nhân áo lam liền đứng dậy cầm ấm rượu rót cho Tâm Tâm đại sư một chén, rồi lại rót cho mình ...

Ngân Hạnh sức nhớ tới lời dặn bảo của Tử Vong thuyền chủ rằng:

“Số mạng của Tử Vong thuyền không bị thao túng ở trong tay võ lâm tam lão hay quái nhân lam bào, mà là thao túng bởi trong tay con đây ... ”

Nàng lại nghĩ đến mối tình của cha con thuyền chủ với Phương Sách, nàng biết đó là tình nghĩa giả dối chứ không phải là thực, thế nào cũng có một ngày Phương Sách sẽ biết rõ, với võ công của Phương Sách cao cường như thế, chàng quả là khắc tinh của thuyền chủ, lúc bấy giờ chưa biết chừng cả mình cũng khó mà đào tẩu thoát ...

Quái nhân đến rót rượu cho Phương Sách, nàng liền nghiêng răng mím môi, bỗng đứng dậy chìa tay ra che lấy chén rượu của Phương Sách và nói:

- Nghĩa đệ của tại hạ không biết uống rượu xin tiên bối đừng có mời y uống nữa ...

Thế là thuốc ở trong gan bàn tay của nàng đều đổ cả vào trong chén. Hình như Phương Sách đã say thực, chàng liền gạt tay nàng ra và nói:

- Chúng ta hãy uống cạn chén rượu cuối cùng này đã.

Rồi chàng cầm luôn chén rượu lên đưa cho quái nhân rót thêm cho mình.

Quái nhân rót đầy vào chén cho chàng, rồi lại rót cho Ngân Hạnh một chén. Tâm Tâm đại sư liền nâng chén lên mời:

- Hai vị tiểu thí chủ hãy uống cạn chén rượu này rồi chúng ta sẽ bàn đến chuyện đứng đắn.

Tâm Tâm đại sư với quái nhân cùng giơ chén lên mời Phương Sách. Phương Sách cũng giơ cao chén lên mời Ngân Hạnh:

- Chúng ta uống cạn chén rượu này đi.

Hai mắt cứ nhìn thẳng, Ngân Hạnh cầm chén rượu cứ ngẩn người ra nhìn chàng, thấy Phương Sách đã đưa chén rượu lên môi, tay nàng đang cầm ly rượu bỗng run lấy bầy. Phương Sách với đôi mắt say sưa, lim dim nhìn và hỏi:

- Đại ca ... sao không uống cạn ?

Ngân Hạnh gượng trấn tĩnh đưa chén lên mồm, Phương Sách thấy thế cả cười liền uống cạn luôn chén rượu đó. Ngân Hạnh thấy thế tay run lấy bầy, đánh rơi chén rượu xuống đất kêu đến “bộp” một tiếng.

Mọi người đều giật mình kinh hãi, Ngân Hạnh vẻ mặt nhợt nhạt mồ hôi lạnh toát ra như tắm. Phương Sách thấy thế vội đỡ nàng dậy và hỏi:

- Đại ca ... làm sao thế ?

Ngân Hạnh ấp úng mãi mới trả lời được:

- Ngu huynh ... cảm thấy hơi choáng váng ...

Phương Sách vừa nghe tới đó đã thấy trong người khác lạ, chàng vội vận khí thử xem, thấy chân khí không đi theo đường lối chính nữa, liền cả kinh thất sắc ...

Chất độc của Độc Quái quả thực danh bất hư truyền, đã không có màu không có mùi mà công hiệu lại rất nhanh ...

Tâm Tâm đại sư với quái nhân thấy thế liền sinh nghi, chưa kịp lên tiếng hỏi thì chỗ góc điện đã có tiếng người quát tháo đình tai:

- Một tên quái tử, một tên giặc sói đầu dám ái hại con ta phải không ?

Mọi người vội quay đầu lại nhìn, đã thấy một thư sinh mặt lì lì như người chết xuất hiện. Tâm Tâm đại sư với quái nhân cả kinh, vội lui bước thất thanh hỏi:

- Người ... Tử Vong thuyền chủ phải không ?

Thuyền chủ vội chạy tới trước bàn mở ấm rượu ra xem và rót luôn một chén rồi bắt con chó đang nằm ở cạnh cửa lên đổ chén rượu ấy vào mồm con chó, con chó chỉ kêu lên được một tiếng, đã lăn đùng ra đất dẫy dựa một hồi mà chết ngay tại chỗ.

Phương Sách thấy trong người nóng như lửa, khí huyết rạo rục đau đớn vô cùng, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, chàng thấy thuyền chủ cho con chó uống rượu, con chó liền ngã lăn ra chết ngay mới biết mình đã trúng kế, liền quát bảo Tâm Tâm đại sư với quái nhân áo lam rằng:

- Hai lão quỷ này giỏi thực ! ...

Chàng mới nói được có một câu như thế, liền chết giấc luôn tại đó ...

Thuyền chủ vớt ấm rượu xuống đất, nhảy lại dùng tay trái ẵm Phương Sách lên, tay phải dắt Ngân Hạnh và còn quay đầu lại quát bảo Tâm Tâm đại sư với quái nhân rằng:

- Thế nào bốn thuyền chủ cũng phải thanh toán món nợ này với hai người !

Nói xong y đã phi thân lên trên nóc nhà đi luôn.

Tâm Tâm đại sư với quái nhân áo lam tuy đã là người từng trải rất nhiều, nhưng vì sự thể xảy ra một cách quá đột ngột và thuyền chủ xuất hiện nhanh như điện chớp, còn chưa kịp nghĩ cách đối phó thì đối phương đã biến mất dạng rồi.

Tâm Tâm đại sư niệm một câu “A di đà Phật”, nhặt ấm rượu ở dưới đất ra xem, nhưng bên trong không còn một giọt rượu nào nên không sao biết được trong đó là thứ thuốc độc gì ... Đó là chỗ khôn ngoan của thuyền chủ, khi y mở nắp ấm ra xem, thuận tay để ít thuốc độc vào, rồi mới cho con chó uống, như vậy Phương Sách mới khỏi nghi ngờ Ngân Hạnh đã đầu độc chàng, rồi y lại đổ hết rượu ở trong ấm đi, để cho người ta không thể biết được là thuốc độc gì.

Thuyền chủ đột nhiên xuất hiện rồi lại đột nhiên rút lui như thế, y đoán chắc đối phương thế nào cũng ngỡ ngác, nhờ vậy mà mình sẽ bỏ đi được một cách dễ dàng.

Quái nhân ngẫm nghĩ giây lát rồi vội đuổi theo ngay, nhưng thấy thuyền của Tử Vong thuyền chủ đã đi xa rồi. Y đã biết Tử Vong thuyền chủ làm như vậy thế nào cũng có mục đích gì, khi nào y chịu để cho đối phương đào tẩu mất, nên y cũng vội nhảy lên một chiếc thuyền nhỏ gắng sức đuổi theo luôn. Nhưng vì sương mù ở trên mặt hồ dày đặc, thuyền của Tử Vong thuyền chủ đã biến mất sau những đám sương mù đó, nên y không sao đuổi kịp được nữa.

Chờ đến lúc mặt trời lên cao thì Tử Vong thuyền chủ với Ngân Hạnh đã vác Phương Sách vào trong một sơn cốc hẻo lánh rồi thuyền chủ xem mạch cho Phương Sách, thấy khí huyết đã chạy ngược, chắc công lực của chàng thế nào cũng mất hết, y

liền ngừng mặt lên trời cười vẻ rất đắc chí, rồi y lại nghiêm nét mặt bảo Ngân Hạnh rằng:

- Việc làm của con khá lắm !

Ngân Hạnh rất ngạc nhiên không hiểu đó là lời khen ngợi hay là lời chê bai ?

Thuyền chủ lại bồng dịu giọng nói tiếp:

- Diệu Huyền trưởng, nhân đây bốn thuyền chủ giúp cho Huyền trưởng khỏi bị ai mê mãi như thế nữa và cũng coi như là một phần thưởng ban cho Huyền trưởng đấy.

Thấy đôi mắt của thuyền chủ sắc như dao nhìn thẳng vào mặt mình và hình như đã biết rõ hết tâm sự của mình vậy, Ngân Hạnh hoảng sợ vô cùng ấp úng mãi không sao lên tiếng nói được.

Thuyền chủ bồng nói tiếp:

- Bốn thuyền chủ cho con thành hôn với Phương Sách, con có bằng lòng không ?

Ngân Hạnh cả kinh, không hiểu lời nói ấy của thuyền chủ là hảo ý hay là ác ý cứ đứng đờ người ra thôi. Thuyền chủ lại cười khẩy nói tiếp:

- Chẳng lẽ Huyền trưởng không bằng lòng sao ? Khi y uống phải rượu có thuốc độc, mặt Huyền trưởng đã tái mét, mồ hôi lạnh toát ra ướt đầm cả quần áo, chân tay run lấy bẫy. Nếu không phải bốn thuyền chủ tới kịp, thì có lẽ Huyền trưởng đã làm đổ bể câu chuyện này rồi ...

Ngân Hạnh hoảng sợ đến nỗi run lấy bẫy, vội nằm phục xuống đất van lơn:

- Đệ tử tội đáng vạn chết ...

Tiếng nàng rất khẽ, dù người đứng cạnh cũng khó lòng nghe thấy rõ, đồng thời nàng còn biết tất cả những hành động của mình không sao thoát khỏi được đôi mắt của thuyền chủ.

Thuyền chủ bồng đổi giọng nói tiếp:

- Huyền trưởng muốn bốn thuyền chủ đích thân ra tay, hay là Huyền trưởng tự ra tay lấy ?

Nói xong y lấy một gói thuốc ra để ở trong gan bàn tay ... đó chỉ là một cái cơ thôi, chứ sự thực y muốn giết Ngân Hạnh để diệt khẩu.

Ngân Hạnh nhìn thuyền chủ khóc sụt mướt đáp:

- Dù đệ tử có bị chết muôn lần cũng không dám từ chối. Nhưng mong thuyền chủ thương cho đệ tử mà nghĩ đến sự trung thành của đệ tử trong bấy lâu nay ...

Thuyền chủ lại bỏ gói thuốc ấy vào túi, lấy gói thuốc khác ra mà nói tiếp:

- Được ! Nghĩ đến người cũng đã lập được rất nhiều công lao cho bốn thuyền chủ, phen này ta tha chết cho, nhưng vẫn phải chịu sự trừng phạt ! Lại đây !

Ngân Hạnh run lấy bẫy đi bằng hai đầu gối lên, thuyền chủ một tay đỡ lấy cầm nàng, rồi đổ gói thuốc ấy vào mồm nàng ...

Thuyền chủ lùi sang một bên chờ xem khi thấy Ngân Hạnh đã nằm ở trên mặt đất kêu rên, rồi mới quay người lại liếc nhìn Phương Sách một cách rất khinh bỉ và cười ha hả đi luôn.

Sáng ngày hôm sau Phương Sách vẫn mê man bất tỉnh, và cứ nằm yên bất động ở đó cho tới lúc trời tối xẩm chạng mới từ từ tỉnh lại, vội ngồi dậy xem, thấy xung quanh tối om như mực, gió núi thổi veo veo, nơi đây là ở trong điện của kẻ thù, lại trên núi Quân Sơn nữa.

Chàng đưa mắt nhìn chung quanh, bỗng thấy cách mình chừng bốn năm trượng đang có người nằm phục ở đó, chàng rất ngạc nhiên là sao người ấy nằm gần mình như thế mà lại không trông thấy rõ ? Chàng lấy tay dụi mắt một hồi cố nướng mắt lên nhìn, nhưng vẫn như trước thôi không thấy rõ ràng gì cả, lúc này chàng mới biết mắt của mình đã không còn sắc bén như trước nữa ! Chàng hoảng sợ vô cùng vội đứng dậy tiến lên nhưng mới đi được hai bước đã ngã ngồi phịch xuống đất, chân khí trong người đảo lộn, chân tay uể oải. Chàng liền thất thanh la lớn:

- Ta đã ngộ phải thuốc độc của chúng rồi !

Chàng lại thử vận khí xem sao, nhưng không ăn thua gì cả, vì chàng thấy công lực của mình đã mất hết, không khác gì là một người thường vậy, thực tựa như một lưỡi dao sắc bén cắm sâu vào trái tim của mình.

Trong đêm khuya ở núi hoang nghe thấy tiếng cú kêu chàng cũng phải hoảng sợ đến mất hết hồn vía. Tuy vậy chàng không chán nản không thất vọng và cũng không nghĩ đến chết. Chàng chỉ tức giận một hồi, rồi định thần đứng dậy nhìn trời xanh mà thốt ra một câu như sau:

- Phen này Phương mỗ không trả được mối thù này thề không làm người !

Chàng loạng choạng đi về phía trước, tiến đến chỗ có người đang nằm phục, chàng bỗng kêu “ủa” một tiếng rồi ôm chặt lấy Ngân Hạnh.

Ngân Hạnh hai mắt cứ nhìn thẳng, mồm mấp máy hoài mà không nói nên được lời, chàng hỏi đi hỏi lại mà nàng cứ ngẩn người ra thôi.

Phương Sách không sao nhịn được, khóc sụt sùi với giọng khàn khàn nói:

- Chỉ tại tôi mà làm hại chị như thế này !

Chàng thấy Ngân Hạnh tội nghiệp như thế, lại còn đau khổ hơn là mình bị như vậy, bụng bảo dạ rằng:

“Nếu nàng không cùng ta đi sự cuộc hẹn ước của Tâm Tâm đại sư với quái nhân áo bào lam, thì nàng đâu đến nỗi bị trúng độc như thế này !”

Chàng đau lòng chỉ muốn đâm đầu vào đá chết ngay ở trước mặt nàng để chuộc tội của mình, nhưng chàng có biết đâu tấn bi kịch này do chính tay nàng tạo lên !

Tất cả thù oán chàng đều đổ lên đầu Tâm Tâm đại sư và quái nhân áo bào lam. Chúng đứng chờ người ra khóc sụt mướt, với giọng khàn khàn nói tiếp:

- Ta phải trả thù ! Chị ! Tôi phải trả thù cho chị !

Lúc ấy mặt trời đã mọc, ánh nắng chiếu vào đôi nam nữ cơ khổ này, Phương Sách mới giật mình thức tỉnh, vội dắt tay Ngân Hạnh ra khỏi eo núi.

Chỗ eo núi này không có một bóng người nào hết, chàng liền quay đầu lại hỏi Ngân Hạnh:

- Bây giờ chúng ta nên đi đâu ?

Ngân Hạnh cứ ngẩn người ra nhìn chàng tựa như một bức tượng gỗ vậy, không có một chút phản ứng gì hết. Có thực nàng đã biến thành một người rồ dại như thế không ?

Phương Sách cảm thấy việc này rất quan trọng, vì võ công của mình đã bị phế, tay không trói nổi con gà, mà Ngân Hạnh lại biến thành người rồ dại chẳng rằng. Chàng lại nghĩ tiếp:

“Chả lẽ mối oan cừu này của hai ta không còn hy vọng gì trả thù được nữa chẳng ?”

Chàng lại ôm lấy Ngân Hạnh khóc lóc, rồi rầu rĩ ngửng mặt lên nhìn trời, chàng bàng hoàng không biết sau này nên làm gì ?

Chàng bỗng nghĩ tới khi ở trong miếu Quân Sơn, rõ ràng thuyền chủ đã xuất hiện, mà sao bây giờ lại không thấy, chả lẽ cha mình cũng bị thương chẳng ? Nhưng tại sao mình với Ngân Hạnh lại tới nơi đây ?

Chàng đang nghĩ ngợi thì đã thấy một cái bóng người chạy tới, chàng vội quay người lại nhìn, mới hay người đó chính là Tử Vong thuyền chủ, thì ra y vẫn theo dõi chàng.

Thấy thuyền chủ tới gần, chàng liền lớn tiếng kêu gọi:

- Cha !

Rồi chàng ngã vào lòng y khóc sụt mướt.

Thuyền chủ cũng giả bộ ứa hai hàng lệ ra và đáp:

- Chỉ vì cha đến chậm một bước mà con bị khổ như thế này ?

Y lại đưa mắt nhìn Ngân Hạnh một cái, rồi ngừng mặt lên trời nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Lão giặc sói đầu Tâm Tâm với Lam Bào Quái Tử độc ác thực hạ độc thủ hại con cứng của ta, làm cho Huyền trưởng của ta mất trí. Bốn thuyền chủ thể không đội trời chung với hai người !

Nói xong y vuốt ve đầu Phương Sách làm ra vẻ rất hiền từ nói tiếp:

- Ta đem con với Ngân Hạnh vội vàng chạy tới đây, bỗng phát giác trong người rơi mất một thứ gì, liền quay trở về đường cũ tìm kiếm, nhưng khi quay trở lại thì không thấy con với Ngân Hạnh đâu nữa. Cha lo âu khôn tả ...

Y vừa nói nước mắt vừa ứa ra như mưa.

Phương Sách thấy thế rất cảm động với giọng khàn khàn lên tiếng nói tiếp:

- Thưa cha, công lực của con đã mất hết rồi !

Với giọng đau đớn não nùng, thuyền chủ đáp:

- Chỉ nhìn qua mạch môn của con là cha đã biết rõ rồi ! Thế nào cha cũng trả thù cho con.

Phương Sách nắm chặt lấy tay thuyền chủ cấp bách hỏi:

- Cha xem con có cách gì cứu chữa được không ?

- Điều đó khó nói lắm ! Trước hết phải xem chúng đã dùng độc dược gì đã, rồi mới tìm thuốc khử độc được, nhưng con vẫn phải diện bích ba năm, điều hòa khí huyết, học tập lại võ công ...

Phương Sách nghe nói chán nản vô cùng, với giọng run run hỏi tiếp:

- Cha đã biết chúng dùng thứ thuốc độc gì chưa ?

- Có lẽ là Nghịch Huyết Trệ Khí Đơn.

- Thứ thuốc độc ấy có thuốc gì khử được không ?

Tử Vong thuyền chủ giả bộ ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Cha chỉ biết có một thứ gọi là Bạch Thạch Vân Mẫu Tâm là thứ thuốc độc gì cũng có thể trừ được. Khắp thiên hạ này chỉ có ba trái, nhưng nghe nói đã bị người ta chiếm hết rồi ...

Phương Sách cảm thấy khí huyết dồn lên suýt tý nữa thì chết giắc. Chàng cố gượng nói tiếp:

- Cha thế nào cũng phải trả thù cho con nhé ?

Nói xong chàng đâm đầu vào tảng đá tự tử, nhưng điều này thuyền chủ đã biết trước, nên y chỉ khẽ giơ tay ra gạt một cái là Phương Sách bắn ra ngoài xa ngã phịch xuống đất ngay.

Thuyền chủ thấy thế đắc chí vô cùng, bụng bảo dạ rằng:

“Quả thực Phương Sách đã mất hết công lực, phen này ta làm rất khéo léo, không sơ hở một tí nào, từ giờ trở đi ta đỡ lo vì đã trừ được một kinh địch rồi !”

Nghĩ tới đó y vội chạy lại đỡ Phương Sách dậy và an ủi rằng:

- Con cứ yên chí, trên thiên hạ này không có việc gì đáng để cho ta thất vọng cả, một chút thất bại này thì có nghĩa lý gì đâu. Hơn nữa có phải là không có cách gì làm cho con hồi phục lại công lực đâu, cha còn muốn đích mắt trông thấy con giết chết lão giặc sói đầu Tâm Tâm với lão quỷ Lam Bào Quái Tử nữa. Thôi, con hãy theo cha trở về Tử Vong thuyền đi ?

- Không, con không về !

Tử Vong thuyền chủ liền hỏi thử:

- Có phải con định đi kiếm sư phụ của con đấy không ?

Sự thực y sợ nhất là Phương Sách đi kiếm Huyền Cốc Dị Tú, vì vị dị nhân thế ngoại này mà ra mặt, thì thế nào mưu mô của y cũng bị lộ tẩy ngay.

Ngờ đâu Phương Sách lại lắc đầu đáp:

- Không ! Con không còn mặt mũi nào gặp lại ân sư nữa ! Con phải đi khắp thiên hạ tìm danh y !

Thuyền chủ nghe thấy chàng nói như thế rất mừng thầm, nhưng y lại giả bộ an ủi tiếp:

- Nếu vậy cha đem Diệu cô nương về thuyền để khỏi bị vướng chân vướng cẳng con, con kiếm được danh y thì cha con chúng ta thế nào cũng có ngày trả thù được.

Hai người ôm nhau khóc lóc rồi mới từ biệt.

Phương Sách vừa khóc vừa nói tiếp:

- Cha trông nom chị ấy hộ con ! Nếu con tìm được danh y, thì thế nào cũng mang theo thuốc giải độc về cho chị ấy !

Chàng đứng ở trước đèo nhìn theo thuyền chủ với Ngân Hạnh cho tới khi mất dạng, rồi chàng mới ra khỏi sơn cốc ấy. Tuy tinh thần uể oải, vẻ mặt đau đớn, nhưng mặt chàng vẫn lộ vẻ cương quyết, đó là ngọn lửa phục thù đã làm cho chàng hăng hái như vậy.

- - - o0o - - -